

Zvestoba, ki se obnavlja

Praznik sv. Jožefa usmerja naš pogled k lepoti zvestega življenja. Jožef je zaupal v Boga, zato je mogel na zemlji biti zaupnik, ki je skrbel za Marijo in Jezusa, v nebesih pa je kot dobri oče, ki varuje našo zvestobo.

18. Mar. 2020

Sveti Jožef, *vir fidelis et iustus* (prim. Prg 28,20), je bil zvest in pošten zaradi ljubezni, ki je navdajala njegovo dušo in mu je omogočala

ljubiti poti, ki jih je zanj začrtala božja previdnost. »Jožef se je brez pridržkov predal v božje roke, vendar se ni nikdar odrekel presoji dogodkov in tako je dosegel tisto stopnjo razumevanja božjih del, ki je resnična modrost. Na ta način je polagoma spoznal, da imajo nadnaravne zamisli božjo skladnost, ki je včasih v nasprotju s človeškimi načrti.«^[1] Sv. Jožef je moral svojo zvestobo obnavljati ves čas človeškega popotovanja božje Besede: v presenečenju ob oznanjenju, pri popisovanju v Betlehemu, na begu v Egipt, pa tudi ko je bil otrok izgubljen v Jeruzalemu in ga je našel v templju ... Z razumno, naglo in veselo pokorščino je storil, kar je Bog od njega pričakoval.

V teku življenja se zvestoba obnavlja. Kdor je poročen, obnovi svojo ljubezen vsak dan in še posebej ob nekaterih obletnicah. Tako ta ljubezen vedno bolj raste. Ko nekdo

sledi klicu Jezusa Kristusa, se ravno tako udejanja odločitev za izročitev iz ljubezni. Ko človek prvič na klic odgovori »da«, ne ve vsega, kar ga bo Bog prosil, vendar se že takrat hoče izročiti v celoti in za vedno.

Sila, ki osvaja čas

»V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja« (Mt 25,21). Na koncu prilike o talentih je vzpostavljena povezava med zvestobo in Gospodovim veseljem, potem ko se poudari pomembnost drobnih stvari. Zvestoba vodi od najmanjšega k največjemu, od skrbi za to, kar nam je zaupano na zemlji, pa vse do večne slave. Zvestoba je v izpolnjevanju tega, k čemur se je nekdo zavezal; je krepost, povezana z resnicoljubnostjo in verodostojnostjo, kajti gre za skladnost med besedo, ki jo dá zvest človek, in njegovimi dejanji. Toda

zvestoba, ki odpira nebeška vrata, sega onkraj tega ujemanja in zaobjema življenje v njegovi celovitosti: je krepost, ki se preizkuša skozi čas, vse od trenutka, ko človek doseže jasnost o svoji osebni istovetnosti ter o razmerju do Boga in do drugih. Zvestoba vsebuje torej dinamično razsežnost: človekovo bivanje je podvrženo spremembam in zvestoba je kakor sila, ki osvaja čas, ne togo ali inertno, temveč na ustvarjalen način, tako da nove okoliščine vsakega dne vključuje v svojo zavezanost in s tem daje neprekinjenost, gotovost in plodovitost življenju, da bi mogla vstopiti v nebeško srečo. Skratka, »zvestoba je popolnost ljubezni«^[2] in odrešuje čas (prim. Ef 5,16).

Sveto pismo nam kaže, kako brezpogojnost zvestobe odraža odgovor na božjo zvestobo. Zaveza z Bogom in Kristusova zvestoba sta temelj in zgled za človeško zvestobo.

Vsaka pristna zvestoba je povezana s prvotno zvestobo, z zvestobo Boga, istočasno pa obstaja tesna vez med zvestobo do Boga in zvestobo do drugih.

Bog ima načrt za vsakega človeka, četudi ga ta ne pozna in se ne zaveda vedno, da bo Bog nagradil zvestobo njegovi poklicanosti in poslanstvu, ki ga spreminja v bitje, na novo ustvarjeno po milosti. »Zmagovalcu bom dal od skrite mane. Dal mu bom tudi bel kamenček in na kamenčku bo napisano novo ime: tega ne pozna nihče, razen tistega, kdor ga prejme« (Raz 2,17). Bel kamenček so prejeli zmagovalci na športnih tekmovanjih; bel kamenček je na sodiščih služil za oprostitev obtoženca; označen kamenček je bil običajno vstopnica na zasebna praznovanja. Zaradi svoje zvestobe bom postal zmagovalec in mogel bom vstopiti na božjo gostijo, ko bom očiščen po milosti: »Blagor njim, ki so

povabljeni na Jagnjetovo poročno gostijo« (Raz 19,9). Cilj moje zvestobe je biti deležen božjega življenja, v polni vzpostavitvi kraljestva, ki je kraljestvo ljubezni.

Bog je zvest

Stara zaveza izpostavlja zvestobo Boga in pravi, da je *emet* in *hesed*, resničen in usmiljen: njegovo usmiljenje je kakor nebesni svod in njegova zvestoba je velika kakor od zemlje do oblakov (prim. Ps 53; 5 Mz 7,9; 32,4; Iz 49,7; Ps 144,13). Zvestoba je povezana z božjim razodevanjem. Ko pove svoje ime, Bog istočasno razodene svojo zvestobo, ki je od vekomaj in do vekomaj. Tak je glede preteklosti, saj je Bog naših očetov; takšen je v prihodnosti, saj bo vedno z nami (prim. 2 Mz 3,6.12). »Bog, ki razodene svoje ime kot 'Jaz sem', se razodene kot Bog, ki je zmeraj tukaj, navzoč pri svojem ljudstvu, da bi ga reševal.«^[3]

Bog je vedno navzoč in vedno drži svoje obljube.^[4] Od tod pomembnost tega, da se zavedamo božje navzočnosti, kar je ena izmed prvih stvari, ki se jih naučimo v notranjem življenju: molitveni vzkliki, pogledi na podobe Device Marije so konkretni načini, kako pri delu obuditi to pričujočnost tistega, ki nas je izbral, ki nas je ustvaril, ki nas ohranja v bivanju, ki nas gleda z očetovsko ljubeznijo. Božja zvestoba je posledica te ljubezni, se pravi njegove biti same: »Bog, Tisti, 'ki je', se je razodel Izraelu kot tisti, ki je 'velik v milosti in zvestobi' (2 Mz 34,6). Ta dva izraza naznačujeta v zgoščeni obliki bogastvo božjega imena.«^[5] Kadar smo zvesti, smo bolj podobni temu Bogu, ki je ljubezen in vedno zvest. »Bog doda svetemu življenju tistih, ki spolnjujejo njegovo voljo, neslutene razsežnosti: to, kar je važno, kar vsemu daje vrednost, kar je božje. Bog je preprostemu in svetemu Jožefovemu življenju dodal

– če smem tako reči –, življenje Device Marije in Jezusa, našega Gospoda. Bog se ne pusti premagati v velikodušnosti.«^[6]

Naša zvestoba sloni na božji zvestobi

Kristjani trdno izpovedujemo svoje upanje, kajti zvest je on, ki nam je dal obljubo (prim. Heb 10,23; 11,11) in nas poklical: »On, ki vas kliče, je zvest in bo to izpolnil« (1 Tes 5,24), On je temelj naše zvestobe. Sv. Pavel to božjo zvestobo brez oklevanja poveže z zvestobo Jezusa Kristusa: »Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem« (2 Tes 3,3). Trdimo, da je Jezus Kristus isti včeraj, danes in vedno: »*Iesus Christus heri et hodie idem, et in sæcula!*« (Heb 13,8).

Naše življenje ni vedno lahko, ni s cvetlicami posejana pot. Kot del vsake zvestobe Bog računa tudi s trpljenjem; o tem uči sv. Peter: »Zato naj tudi tisti,

ki po božji volji trpijo, svoje duše izročajo zvestemu Stvarniku s tem, da delajo dobro» (1 Pt 4,19).

Zaznamovani smo s posledicami izvirnega greha. Naša zvestoba se utrjuje še posebej s sprejemanjem naše krivde in z našo prošnjo za odpuščanje: »Če svoje grehe priznavamo, nam jih bo odpustil in nas očistil vse krivičnosti, saj je zvest in pravičen« (1 Jn 1,9). To je v našem življenju bistveno: da bi bili zvesti, je treba priznati osebne pomanjkljivosti, saj potrebujemo prečiščenje srca. Če bi se hoteli približati Gospodu in ne bi začeli z »*mea culpa*«, kot to delamo pri sveti maši, ne bi dosegli ničesar.

Naša zvestoba je odgovor na klic Boga, ki je zvest in ki nas hoče pobožanstviti, tako da nam daje Svetega Duha. Sv. Pavel zelo dobro razloži, kako se smisel našega bivanja kot poklicanosti razvija iz te božje zvestobe: »Zvest je Bog, ki vas

je poklical v občestvo s svojim Sinom Jezusom Kristusom, našim Gospodom. [...] Znašli ste se le pred človeško preizkušnjo, Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestati« (1 Kor 1,9; 10,13). Od Boga ne bomo nikdar prejeli razočaranja. Samo On je vreden absolutne ljubezni, kajti ta ljubezen sega onkraj smrti.

Bog je dober

Da bi bili zares zvesti, tudi v težkih okoliščinah, se moramo resnično zavedati, da je Bog neskončno dober. To čudovito dejstvo odkrijemo v molitvi, v zakramentih, v stiku z drugimi. Obstaja absolutno prvenstvo milosti, darú usmiljenega Boga, ki poživlja vsako zvestobo: »*Nos diligimus, quoniam ipse prior dilexit nos*« (1 Jn 4,19), mi ljubimo,

ker nas je On prvi vzljubil. Ljubi nas nadvse ljubeči Bog Oče, ki nam je poslal svojega Sina Jezusa. »Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje« (Jn 3,16).

Zvestoba temelji na božji ljubezni in je popolnost ljubezni. »Ljubezni naše mladosti, ki smo mu jo po božji milosti velikodušno izročili, mu ne bomo s tekom let spet odvzeli.

Zvestoba je popolnost ljubezni: v ozadju vseh grenkob, do katerih lahko pride v življenju Bogu izročene duše, je vedno kanček pokvarjenosti in nečistosti. Če je zvestoba celovita in neokrnjena, bo vesela in neizpodbitna.«^[7]

Gospod pravi, da bo Sveti Duh obsodil svet »glede greha, ker vame ne verujejo« (Jn 16,9). To trditev lahko razumemo ne samo v zvezi z

nevero v to, da je Jezus Kristus pravi Bog in človek, ampak tudi v zvezi z »grehom« zaradi nepopolnega zaupanja v njegovo ljubezen do nas. Morda ne zmoremo v polnosti vgraditi v svoje življenje teh nekoliko skrivnostnih besed sv. Pavla: *»Quod autem nunc vivo in carne, in fide vivo Filii Dei, qui dilexit me et tradidit seipsum pro me«* (Gal 2,20). Zato je dobro, da se vprašamo: Ali to življenje, ki ga zdaj živim v mesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in sam sebe daroval zame?

Verovati v božjo ljubezen

Po božjem daru imamo vero in po njej vemo, da je Bog ljubezen in da se je ta ljubezen v najvišji meri razodela v ljubezni Jezusa Kristusa, ki je umrl za vsakogar izmed nas, ki se nam podarja v evharistiji ter nas v vsakem trenutku spremlja kot prijatelj in brat. Zaradi tega lahko resnično s svetim Jožefmarijem

izrečemo te tri besede, v katerih je zgoščena misel sv. Pavla: *Omnia in bonum!* (prim. Rim 8,28), saj hočemo ljubiti Boga in za tiste, ki ga ljubijo, vse stvari na neki način pripomorejo k dobremu, čeprav tega vedno ne razumemo. Verovati v božjo ljubezen je nekaj tako temeljnega, da sv. Janez takole povzema izkušnjo apostolov o stiku z Jezusom: »Mi smo spoznali ljubezen, ki jo ima Bog do nas, in verujemo vanjo« (1 Jn 4,16).

»Krščanska vera je torej vera v popolno ljubezen, v njeno učinkovito moč, v njeno zmožnost, da preobrazi svet in osvetli čas.«^[8] Obličje te ljubezni se nam kaže v Jezusu Kristusu, v njegovi daritvi za nas, za naše zveličanje. Papež Frančišek, ko govori o sv. Petru, pravi, da je morda največja hudičeva skušnjava bila njegova vsiljiva »misel, da se ni štel za vrednega biti Jezusov prijatelj, ker ga je izdal«. Ampak Gospod je zvest. »Prijateljstvo,« dodaja papež, »ima to lepo lastnost: da prijatelj, ki je bolj

zvest, more s svojo zvestobo doseči, da bo zvest tudi drugi, ki sicer na tem področju peša. In če je to Jezus, potem ima On bolj kot kdorkoli drug moč, da svoje prijatelje naredi zveste.«^[9]

Sv. Jožefmarija je to gotovost božje ljubezni povezoval z globokim čutom za božje otroštvo: »Kakšno zaupanje, kakšen oddih in kakšen optimizem vam bo sredi težav dajalo zavedanje, da ste otroci Očeta, ki vse ve in vse zmore.«^[10] Vseeno pa, čeprav to verujemo, se tolikokrat vznemirjamo, postanem živčni ob težavah, ob naših pomanjkljivostih in omejitvah, ob nevšečnostih in nerazumevanjih. To je s človeškega vidika razumljivo, vendar je znak, da še ne verjamemo povsem, da nas v vsakem trenutku Bog spremlja z neskončno ljubeznijo, da vse ve in vse zmore: On je »*interior intimo meo*«,^[11] On mi je bližje, kot pa sem si jaz sam. »Živeti iz vere, te besede, ki jih je kasneje

apostol Pavel večkrat uporabil za premišljevanje, se obilno uresničijo v svetem Jožefu. Njegovo izpolnjevanje božje volje ni ne navada ne formalizem, ampak nekaj spontanega in globokega. Postava, po kateri je živel vsak zaveden Jud, zanj ni bila le preprost zakonik in tudi ne hladen skupek predpisov, ampak izraz volje živega Boga. Zato je razpoznal Gospodov glas, ko se mu je na nepričakovan, presenetljiv način razodel.«^[12] Če se preveč vznemirjamo, pomeni, da konec koncev gotovost in mir – ki si ga vsi po naravi želimo – v določeni meri še vedno polagamo v samega sebe: v to, da bi nam stvari uspevale, da bi bilo zdravje trdno, v službo, ki bi bila zame dobra, v priznanje s strani drugih ljudi ... celo v apostolat. Kaj pa Jezus? Še vedno imamo tisti »greh«, o katerem nas lahko samo Sveti Duh najprej »prepriča« (obdolži), zatem pa ozdravi preko popolnosti v ljubezni: tako bomo

popolnoma verovali v Gospodovo ljubezen.

Sv. Avguštín obravnava Gospodove besede v Janezovem evangeliju in pravi, da bo Bog v nas položil ljubezen, ki jo potrebujemo: »Jezus je dejal: 'On [Sveti Duh] bo prepričal svet,' kot če bi rekel: On bo izlil ljubezen v vaša srca.«^[13] Polnost ljubezni je svetost, ki jo bomo dosegli šele v nebesih. Po milosti Svetega Duha in po našem velikodušnem odzivu lahko že v tem življenju bolj in bolj rastemo v veri, ki deluje po ljubezni. Za to rast je potrebno vsako našo gotovost zasidrati v božjo ljubezen.

Z močjo ljubezni

Vera v ljubezen Jezusa Kristusa nas privede do ljubezni polnega oddiha v Presveti Trojici. Človeka nič ne spodbudi k ljubezni v tolikšni meri kot zavedanje, da je ljubljen od tega Boga, ki hoče, da vstopimo v

»trinitarični« tok njegove ljubezni. Po stopnji naše ljubezni do Boga, po veri v njegovo ljubezen do vsakega človeka, ljubimo druge in v njih vidimo osebe, ljubljene od Boga. Ljubezen je tisto, kar daje delom moč in življenje; brez ljubezni so dejavnosti v korist drugih zgolj altruizem ali prikrita sebičnost: »Ko bi razdal vse svoje imetje, da bi nahranil lačne, in ko bi izročil svoje telo, da bi zgorel, ljubezni pa bi ne imel, mi nič ne koristi. Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega. Ne veseli se krivice, veseli pa se resnice. Vse prenaša, vse veruje, vse upa, vse prestane« (1 Kor 13,3-7).

Kako doseči to ljubezen? »Vsega človeštva – mi hočemo ljubiti vse duše in ne zavračamo nikogar – ni mogoče ljubiti drugače kot na

križu.«^[14] Samo s križa je mogoče ljubiti celotno človeštvo. Križ nas vodi k pozabljanju samega sebe, kar pa je spet mogoče samo preko ljubezni do Boga, ko se zavedamo, da nas On ljubi. »Novo zapoved vam dam, da se ljubite med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, tako se tudi vi ljubite med seboj! Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, če boste med seboj imeli ljubezen« (Jn 13,34-35).

V trenutkih, ko človeški razlogi za gotovost in veselje izginejo, je odločilna vera v božjo ljubezen – ljubezen, ki jo je moč videti samo z očmi vere: »Zavest o veličini človekovega dostojanstva – na vzvišen, neizrekljiv način, ko smo po milosti postali božji otroci – skupaj s ponižnostjo v kristjanu predstavlja eno samo stvar, saj nas ne rešujejo in nam ne dajejo življenja lastne moči, temveč božja naklonjenost. To je resnica, ki je ne smemo nikoli

pozabiti, ker bi se sicer pobožanstvenost sprevrgla in spremenila v prevzetnost, ošabnost in prej ali slej, ob izkušnji lastne šibkosti in bede, v duhovni propad.«^[15]

Sreča

Naša ljubezen se opira na vero v božjo ljubezen. Svoboda je vgrajena v zvestobo, saj ni pristne vztrajnosti brez ljubezni. Samo po tej ljubezni se ohranja zvestoba: »Zaljubi se in ne boš 'Ga' zapustil.«^[16] In skupaj z zvestobo veselje, tudi kadar nastopi telesno ali duševno trpljenje: z vero v božjo ljubezen »božji otrok, kristjan, ki živi življenje vere, lahko trpi in joka: lahko ima razlog za bolečino, toda razlogov za žalost – teh pa nima.«^[17]

»Prva kanonizacija« je bila kanonizacija dobrega razbojnika. Tiste kratke Gospodove besede na križu, na katerem je ljubil ves svet in

izročal svoje življenje v odrešenje vseh ljudi, ki bodo sprejeli milost, naučijo, da gresta *zvestoba* in *sreča* skupaj z roko v roki. »Sreča,« je govoril sv. Jožefmarija, »je zvestoba krščanski poti.«^[18] Dejansko zvestoba pomeni biti vedno z Jezusom in ga nikoli ne zapustiti. V nebesih bomo doživljali to veliko skrivnost našega pobožanstvenja, v večji polnosti bomo postali sinovi v Sinu. Gospod se obrne k dobremu razbojniku in izreče prerokbo: »*Hodie mecum eris in paradiso*« (Lk 23,43) – še isti dan bo z Jezusom v raju. Raj (paradiž) je beseda perzijskega izvora, ki pomeni vrt ali park: prežeta je s sporočilom o sreči. Zato Prva Mojzesova knjiga govori o Edenskem vrtu (prim. 1 Mz 2,8). Ko Jezus dobremu razbojniku obljubi raj, mu s tem tudi pove, da ga ob njem nemudoma čaka sreča. »Pri svetem Jožefu se kristjan nauči, kaj pomeni biti božji in biti popolnoma med ljudmi ter posvečevati svet. Bodite v stiku z Jožefom in našli

boste Jezusa. Bodite v stiku z Jožefom in našli boste Marijo, ki je vedno prinašala mir v prijazno nazareško delavnico.«^[19]

Guillaume Derville

[1] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 42.

[2] Sv. Jožefmarija, *Pismo 24. 3. 1931*, 45.

[3] Katekizem Katoliške cerkve, 207.

[4] Prim. prav tam, 212.

[5] Prav tam, 214.

[6] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 40.

[7] Sv. Jožefmarija, *Pismo 24. 3. 1931*, 45.

[8] Frančišek, *Lumen fidei*, 15.

[9] Frančišek, *Govor*, 2. 3. 2017.

[10] Sv. Jožefmarija, *Pismo* 9. 1. 1959, 60.

[11] Sv. Avguštin, *Izpovedi*, III, 6.

[12] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 41.

[13] Sv. Avguštin, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 95, 1.

[14] Sv. Jožefmarija, *En diálogo con el Señor*, str. 146.

[15] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 133.

[16] Sv. Jožefmarija, *Pot*, 999.

[17] Sv. Jožefmarija, *Las riquezas de la fe*, objavljeno v: ABC, 2. 11. 1969.

[18] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, 189.

[19] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, 56.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/zvestoba-ki-se-obnavlja/](https://opusdei.org/sl-si/article/zvestoba-ki-se-obnavlja/) (4.
Apr. 2025)